

вилъ една хубава кжща. Нищо лошо нѣма да говоришъ заради него.

Сега, ще оставя външния свѣтъ, ще говоря за онѣзи, които сж вътрѣ. Азъ говоря за васъ, а не за онѣзи, които сж на небето, тѣ сж научили закона. Нѣкои отъ васъ ще отидатъ на небето, ще станатъ граждани на онзи красивия свѣтъ на Любовта. Като говоря за небето, спомнямъ си, единъ свещеникъ ми казваше: „Да бѣше наредилъ Господъ другъ начинъ за отиване на небето, не чрѣзъ смъртта, защото ще има скърцане съ жбѣи“ Обръща се къмъ себе си и казва: е, попе, попе, ти опѣвашъ хората, но и тебе ще опѣятъ единъ день. Ти сега ги прашашъ на онзи свѣтъ, но и тебе ще те пратятъ единъ день. И тогава, за успокоение, хората казватъ: „Ще ни упокои Господъ. Ще дойде миръ.“ Да, но онзи миръ, който Любовта носи, той е уталожване. Мирътъ е едно отъ великитѣ качества на Любовта. И тогава, като имаме пълна вѣра на онзи, който ни обича, напълно се осланяме нему и можемъ тихо и спокойно да легнемъ да спимъ, както Христосъ заспа. Христосъ заспа единъ пжтъ въ лодката, като мислише, че ученицитѣ му сж силни, ще Го пазятъ. Но щомъ заспа, лодката се развълнува, и ученицитѣ Му казаха: „Учителю, стани, лодката се развълнува, тази работа е опасна.“ Стана Христосъ, подухна врѣмето и всичко утихна. И казватъ: Христосъ укроти врѣмето. Укроти врѣмето но не можа да укроти онѣзи римски войници, онѣзи свещенослужители. И знаете ли защо не можа да ги укроти? — Защото врѣмето, прѣзъ което живѣеше Христосъ бѣше такова. Тогава н: познаха Христа.

Азъ често употребявамъ думата „извънъ врѣмето.“ Когато казвамъ това, то значи, че живѣемъ извънъ врѣмето. Врѣмето не хроникира нашитѣ дѣла. Знаете ли защо не ги хроникира? — Хроникиратъ се само умни работи: еди-кой си поетъ какво написалъ, еди-кой си философъ какво казалъ. Ами глупавитѣ работи хроникиратъ ли се? — Не, тѣ оставатъ извънъ врѣмето. Слѣдователно, хората живѣятъ свободно. Защо? — Защото врѣмето, природата не хроникира тѣхнитѣ дѣла. Тя казва: „Това сж още малки дѣца, дѣца на каприцитѣ.“ Само тукъ-тамъ има нѣща, които могатъ